

საქმე # 3-----

საქმე №1ბ/862-18

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი

საქართველოს სახელით

25 ივლისი, 2018 წელი

ქ.

თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
მოსამართლე: მანუჩარ კაპანაძემ

მსჯავრდებულ ა-----ს ადვოკატ მ-----ს სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა სისხლის სამართლის საქმე:

ა-----ის მიმართ, დაბადებული 1-----; პირადი N-----; საქართველოს მოქალაქე; ნასამართლევი; რეგისტრირებული: ქ-----; ფაქტობრივად მცხოვრები: ქ-----, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განაჩენით:

ა----- ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით;

ა----- ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, ერთმა სასჯელმა შთანთქა მეორე სასჯელი და საბოლოოდ ა-----ვს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს საგამოძიებო და წინასასამართლო სხდომის კოლეგიის 2017 წლის 12 აპრილის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი; სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა, განაჩენით დანიშნული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი ერთი წლის ვადით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ განაჩენთა ერთობლიობით, ა-----ვს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 03 (სამი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

მსჯავრდებულ ა-----ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა გაუქმდა და სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან - 2018 წლის 18 იანვრიდან.

ა-----ვს მსჯავრი დაედო მასზედ, რომ მან ჩაიდინა ოჯახში ძალადობა, ესე იგი ოჯახის ერთი წევრის მიერ სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

მანვე ჩაიდინა სხვისი ნივთის დაზიანება, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია,

პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად ჩათვალა რომ:

2017 წლის 17 იანვარს დაახლოებით 21:30 საათზე, ქ-----, საცხოვრებელ მისამართზე მყოფმა ა-----ვმა, ეჭვიანობის გამო დაწყებული ურთიერთშელაპარაკების ნიადაგზე, საერთო არასრულწლოვანი შვილის - 2011 წელს დაბადებული მ-----ს თანდასწრებით სახის მიდამოში ხელისა და მობილური ტელეფონის რამდენჯერმე დარტყმით, ასევე მუხლისა და ზურგის არეში ფეხის დარტყმით ჯანმრთელობის მოუშლელად მსუბუქი ხარისხის დაზიანებები მიაყენა რეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ მ-----ძეს, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია.

2018 წლის 18 იანვარს, დაახლოებით 00:50 საათზე, ა-----მა

დააზიანა ქ----- პირველ
სართულზე არსებული საცხოვრებელი ბინის 87,75 ლარად ღირებული
ფანჯრის მინა, რის შემდეგაც ჩაქუჩის გამოყენებით ჩამტვრია გ-----
ლის კუთვნილი ავტომანქანის 200 ლარად ღირებული უკანა საქარე მინა.

**თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის
კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განაჩენი** სააპელაციო წესით გაასაჩივრა
მსჯავრდებულ ა-----ს ადვოკატმა მ-----ჩმა. დაცვის მხარემ
წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრით ითხოვა პირველი ინსტანციის
სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა სასჯელის შემსუბუქების
კუთხით, იმ საფუძველზე, რომ ა-----ვმა აღიარა და მოინანია
ჩადენილი დანაშაული, შეურიგდა დაზარალებულს და აანაზღაურა
მიყენებული ზიანი. აპელანტის განმარტებით განსახილველ შემთხვევაში
დაიღვა სამართლიანი სასამართლოს უფლება, ვინაიდან შეფასება არ მიეცა
მსჯავრდებულის მიმართ არსებულ შემამსუბუქებელ გარემოებებს,
რომელთა გათვალისწინებითაც სასამართლო მივიდოდა ერთდერთ
დასკვნამდე, რომ ა-----ვს უნდა განესაზღვროს ბრალად
წარდგენილი ქმედებისათვის გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალური
ზომა.

**საქართველოს სსსკ-ის 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილიდან გამომდინარე,
სააპელაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე შეისწავლა საქმეში
არსებული მასალები და თვლის, რომ სააპელაციო საჩივრების
მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:**

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა
საქმის ფაქტობრივი გარემოებანი და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა
მათ. მსჯავრდებულის მიერ ბრალად შერაცხული დანაშაულების ჩადენა,
გარდა მისი აღიარებისა, ემყარება სისხლის სამართლის საქმეზე შეკრებილ
გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, კერძოდ
მოწმეების: მ-----ძის, ნ-----ვას, თ-----ის, გ-----ლის, ჯ-----
-----ილის გამოკითხვისას მიღებული ინფორმაციას, ავადმყოფობის
ისტორიას და სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნებს, შემთხვევის ადგილის
დათვალიერების ოქმს, ავტომანქანის დათვალიერების ოქმს, ამოღებულ
ნივთმტკიცებებს, სასაქონლო ექსპერტიზის დასკვნას და საქმეში არსებულ
სხვა მტკიცებულებებს, რომლებიც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ და
საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის „დ“
ქვეპუნქტის შესაბამისად, მიენიჭათ პრეიუდიციული მნიშვნელობა.

მტკიცებულებათა შეფასების შემდგომ პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ
შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა გონივრულ ეჭვს მიღმა

ადასტურებს **ა**-----**ს** მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტს.

რაც შეეხება მსჯავრდებულ **ა**-----**სათვის** დანიშნულ სასჯელს, პალატა ვერ გაიზიარებს აპელანტის საჩივრის მოთხოვნას სასჯელის შემსუბუქების თაობაზე, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. სასჯელის მიზანი ხორციელდება მსჯავრდებულსა და სხვა პირზე ზემოქმედებით, რათა ისინი განიმსჭვალონ მართლწესრიგის დაცვისა და კანონის წინაშე პასუხისმგებლობის გრძნობით.

საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას.

ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს; დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ.

იმის გათვალისწინებით, რომ თითოეული ჩადენილი ქმედება და მისი ჩამდენი პირი თავისი ინდივიდუალობით გამოირჩევა, სასამართლომ სასჯელის სამართლიანობა უნდა შეაფასოს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის მიხედვით; ამასთან, დანიშნული სასჯელი უნდა იყოს მკაცრად პერსონალური, თანაზომიერი და პროპორციული მსჯავრდებულის პიროვნებასა და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმესთან.

პალატა მიიჩნევს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ სასჯელის განსაზღვრისას სრულყოფილად იქნა შეფასებული და გათვალისწინებული პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, მათ შორის ისინიც, რომლებზედაც სააპელაციო საჩივარში მიუთითებს დაცვის

მხარე. სასამართლომ გაითვალისწინა დანაშაულის ჩადენის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი, მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, ბრალდებულის პიროვნება, მისი წარსული ცხოვრება, ყოფაქცევა ქმედების შემდეგ და განუსაზღვრა სამართლიანი სასჯელი, რასაც პალატაც ეთანხმება და მიიჩნევს, რომ მისი შემსუბუქების საფუძველი არ არსებობს. მსჯავრდებულის მიერ განხორციელებულ ქმედებათა ხასიათისა და სპეციფიკის, დანაშაულის ჩადენის ხერხის, მართლსაწინააღმდეგო შედეგის და დანაშაულის რეციდივის, ასევე იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ ა-----ს მიერ დანაშაული ჩადენილი იქნა პირობით გამოსაცდელი ვადის პერიოდში, მის მიმართ განაჩენთა ერთობლიობით დანიშნული თავისუფლების აღკვეთა 03 (სამი) წლის ვადით, არის ადეკვატური, მისი პიროვნებისა და ჩადენილი დანაშაულის თანაზომიერი და პროპორციული სასჯელი, რაც სრულად უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების განხორციელებას, კერძოდ, სამართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებას და დამნაშავის რესოციალიზაციას.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატა მიიჩნევს, რომ **თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განაჩენი ა-----ს** მიმართ არის კანონიერი და დასაბუთებული, ხოლო დანიშნული სასჯელი - სამართლიანი. შესაბამისად, სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილით, 295-ე, 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით

და ა ა დ გ ი ნ ა:

მსჯავრდებულ ა-----ს ადვოკატის მ-----ს სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდეს;

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 12 ივნისის განაჩენი დარჩეს უცვლელი.

ა----- ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით;

ა----- ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე ერთმა სასჯელმა შთანთქმოს მეორე და საბოლოოდ ა-----ს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს საგამოძიებო და წინასასამართლო სხდომის კოლეგიის 2017 წლის 12 აპრილის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი; სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატოს წინა განაჩენით დანიშნული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი - ერთი წლის ვადით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ განაჩენთა ერთობლიობით, ა----- -ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 03 (სამი) წლის ვადით.

მსჯავრდებულ ა-----ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება პატიმრობა გაუქმებულია და მას სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო 2018 წლის 18 იანვრიდან.

საქმეზე დართული ნივთმტკიცება: ჩაქუჩი - განადგურდეს.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოცხადებისთანავე და ექვემდებარება აღსრულებას.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში, განაჩენის გამოცხადებიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მეშვეობით.

მოსამართლე:

მანუჩარ კაპანაძე

